

CEDOC
DIPOSIT
E. Giral

ORGAN DE LES COMISSIONS OBRERES D'ARTS GRAFIQUES

Nº 2

Novembre, 1968

LLUITAR PER UN SINDICAT ES LLUITAR PELS INTERESSOS DE LA
CLASSE OBRERA

La lluita de classes no és pas una teoria, ni una cosa passada de moda, la lluita de classes és una realitat que els treballadors vivim cada dia. Al treballador se l'exploita a les empreses, al barri i fins i tot a la seva propia casa. A l'empresa, perquè les màquines són dels capitalistes, i són els capitalistes els qui ens poden deixar sense treball o accelerar els ritmes de producció d'una manera inhumana (llegeix l'article dedicat a les primes). Al barri, on no tenim les escoles, ni les cases, ni els transports que necessitem per a viure com a persones. I fins i tot a les nostres cases ens entretenen amb la televisió i la ràdio perquè no poguem pensar seriosament com és d'injusta la nostra situació. Això succeeix perquè vivim en una societat capitalista, és a dir, en una societat organitzada perquè una minoria (els capitalistes), treguin els màxims beneficis del treball de la majoria de la població (els treballadors). El que és important no és pas l'home, sinó els beneficis que aporta a final de mes.

AQUESTA SITUACIO ELS TREBALLADORS L'HEM DE CANVIAR. HEM D'ACABAR AMB AQUESTA INJUSTA SOCIETAT CAPITALISTA I CONSTRUIR UNA SOCIETAT MÉS JUSTA QUE NO ESTIGUI BASADA EN L'EXPLOTACIÓ D'UNS HOMES PER UNS ALTRES

El sindicat és una de les eines que tenim els treballadors per prendre consciència de la nostra situació, i augmentar la nostra organització i la nostra força. És una escola on aprenem a organitzar-nos i a saber afrontar els nostres problemes col·lectivament. Al empresari, a l'amo, sempre li interessa dividir-nos, fer-nos creure que el nostre problema és una cosa personal que podem solucionar individualment. Perquè sap que el dia en què ens adonem que el nostre problema és el mateix que el dels nostres companys que treballen al costat nostre i ens decidim a actuar tots junts i organitzats, tindrà las de perdre. Per acabar amb els empresaris explotadors, per acabar amb el capitalisme explotador, la nostra única arma és l'acció organitzada.

PER AIXÒ, ELS TREBALLADORS ORGANITZATS EN C.O. LLUITEM PER UN VERITABLE SINDICAT DE LA CLASSE OBRERA, UN SINDICAT UNITARI DEMOCRATIC I INDEPENDENT QUE ENS SERVEIXI PER LLUITAR CONTRA LA INJUSTA SOCIETAT CAPITALISTA EN QUÈ VIVIM.

Al si de l'Estat Espanyol les generacions arribades després de la guerra no hem arribat a conèixer què és un veritable sindicat obrer. La C.N.S. no és un veritable sindicat; la C.N.S. la va crear la burgesia espanyola fa 30 anys, després de aniquilar les organitzacions obreres d'aleshores (C.N.T., U.G.T.? etc.), i des de llavors els ha servit com un instrument més de represió contra els treballadors. La nova "Ley Sindical" no ens arreglarà res, perquè la faran els mateixos que van fer la C.N.S.: Solís i els que l'envolten omplint-se bé les butxaques (els burocràtes), que estan venuts a la burgesia, accepten la congelació de salaris i posen a la presó als nostres companys.

SOLAMENT TINDREM UN VERITABLE SINDICAT OBRER SI SOM ELS MATEIXOS TREBALLADORS ELS QUI ENS ENCARREGUEM D'ORGANITZAR-LO I DEFENSAR-LO. Els burgesos no tenen cap interès de regalar-nos l'eina que després ha de servir per anar en contra d'ells. El sindicat l'hem d'imposar, com una realitat que trepitja les lleis i els papers escrits, com una realitat que l'amo, el capital haurà d'acceptar encara que no li agradi. L'hem d'impo-

3

sar amb la nostra lluita a les empreses i al barri, aconseguint que a cada empresa hi hagi una C.O. organitzada qua lluiti per a aconseguir-lo.

AQUEST SINDICAT QUE ACONSEGUIREM, NO EL VOLEM SOLAMENT PER A DEMANAR AUGMENTS DE SOU. A TOTS ELS NIVELLS, LA NOSTRA REIVINDICACIÓ FONAMENTAL HA DE SER: QUE EL QUE ES PRODUUEIX, ES PRODUEIXI TENINT EN CÒMPTE LES NECESSITATS REALS DE L'HOME, I QUE SIGUIN ELS MATEIXOS TREBALLADORS ELS QUI CONTROLEN EL QUE S'HA DE PRODUIR.

A nivell d'empresa, hi han moltes reivindicacions que poden ajudar-nos a prendre consciència de la nostra força (llegeix "Acció Sindical a l'Empresa"). A nivell de ram, pot ajudar a organitzar-nos la discussió del nostre conveni col·lectiu, que hem d'anar a discutir amb el programa de C.O. (pots trovar-lo en el núm. 2 del "METAL"). A nivell general, intervenint en tots aquells aspectes de la vida del país que calgui canviar, per aconseguir la humanització de les condicions del treballador al treball, per aconseguir que el treballador participi en la societat de la qual avui se'l té marginat.

PER UN SINDICAT OBRER

ÚNIC

DEMOCRÀTIC

INDEPENDENT

ANTICAPITALISTA

!TREBALLADOR, UNEIX-TE A C.O.!

ACCIÓ SINDICAL A L'EMPRESA II

En aquest número del nostre butlletí d'Arts Gràfiques, continuarem el nostre estudi sobre l'acció sindical a l'empresa. En aquest cas amb la idea de centrar la nostra atenció especialment en l'acció sindical aplicant-la als treballadors administratius. Per a poder desenrotllar aquest tema d'una forma ordenada, el dividirem en dues parts:

- 1a) Anàlisi de la situació del treballador administratiu.
- 2a) Algunes formes d'actuació aconsellables.

ANALISI DE LA SITUACIÓ DEL TREBALLADOR ADMINISTRATIU

- A) Es tracta en la majoria dels casos de personal femení d'edats joves. Això generalment implica:
 - 1º Escassés responsabilitats familiars del treballador (és a dir, el sou que cobren no és generalment una cosa vital dintre dels ingressos de la família).
 - 2º La perspectiva humana del treballador, no està generalment dins l'empresa (és a dir, que aquest espera abandonar-la algun dia, o bé perquè segueix uns estudis, o bé perquè quan es casi no continuarà treballant, etc.).

- B) Quan un treballador administratiu se sent descontent en la seva empresa, és molt estrany que es planteïgi la necessitat d'aconseguir dins ella les millores necessàries, sinó que més aviat l'abandona o procura abandonar-la, i en busca una altra en què les condicions de treball siguin superiors. Això, en bastants casos acceptua encara més el caràcter instable d'alguns d'aquests empleats dins l'empresa.
- C) Per raons d'origen social i situació econòmica familiars es fa difícil de trobar entre aquests companys, espontàniament una identificació com a grup laboral, amb la classe obrera de la qual objectivament formen part. I és precisament aquest sector dels treballadors administratius, un dels qui amb més gran facilitat s'integren en la "meravella" consumista del neocapitalisme.
- D) No podem aquí fer una anàlisi sistemàtica de les condicions de treball concretes dels administratius, ja que existeixen unes diferències d'una empresa a d'altra de prou importància com per què això resulti impossible en els nostres curts articles. L'anàlisi a fons dels problemes laborals específics, serà naturalment missió del possible nucli de C.O. que es formi dins l'empresa. En qualsevol cas, si que procurarem senyalar alguns dels factors sensibilitzants més destacats:

1er. Problemes legals.

2n. Possibilitats de millores laborals.

3er. Possibilitats de participar en la gestió empresarial.

PROBLEMES LEGALS

a) Salari i d'altres remuneracions

- Anormalitats en les pagues de beneficis.
- Anormalitats en les pagues extraordinàries.
- Anormalitats en pagar les hores extraordinàries.

b) Condicions de treball

- Plantilla sense assegurar.
- Provisionalitats excessivament prolongades.
- Higiene deficient (lavabo, menjadors, vestuaris, manca de calefacció, ventilació, il·luminació escassa, manca d'espai suficient de treball, etc.)
- Deficiència en l'assistència mèdica i farmaciològica (botiquí).
- Mala aplicació dels reglaments en el descans, vacances, expulsions, etc.

d) Drets sindicals

- Anomalies en les eleccions
- Anomalies en el funcionament del jurat d'empresa i comissions

POSSIBILITATS DE MILLORES LABORALS

a) Salari i altres remuneracions

- Aconseguir augments de salari molt per damunt dels establerts com a reglamentaris en els convenis.
- Aconseguir que cagin augmentant els salaris d'acord amb el cost de la vida.
- Eliminar si és possible les diferències de sous per a empleats amb la mateixa responsabilitat laboral.
- Aconseguir que les hores extraordinàries siguin pagades a preus elevats.
- Aconseguir que les pagues extraordinàries siguin realment equivalents al salari real, és a dir, que es tracti de pagues realment DOBLES i no de "mitges pagues".
- Participació en els beneficis reals de l'empresa sense conformar-se a uns tants per cent establerts prèviament.

b) Condicions de treball

- Reduir jornada laboral, amb setmana de cinc dies laborables i jornada intensiva.
- Millores en les vacances.
- Aconseguir un mínim de 20 o 30 minuts per a poder esmortzar, sense haver de tre-

ballar simultàniament.

- Tracte adequat amb els empleats que estudiïn pel que fa sobre tot a permisos especials en dates d'exàmen, horaris, etc.
- Evitar qualsevol men de mal tracte als empleats (crits, renys, paternalismes, etc.).

C) Drets sindicals

- Possibilitat de reunir-se obertament als locals de l'empresa.
- Taulell d'annuncis on els empleats es puguin expressar lliurement.
- Desbordament radical on sigui possible de les formes de actuació de la C.N.S., elegit representants per seccions lliurement, que reunits en Comissió d'Empresa, decideixin posteriorment l'actuació que s'ha de seguir respecte al que s'ha vingut a dir "el brazo legal".

POSSIBILITATS DE PARTICIPAR EN LA GESTIÓ DE L'EMPRESA

Aquestes reivindicacions tot i l'especial dificultat d'obtenció, adquireixen aquí una nova perspectiva, ja que és precisament el treballador administratiu el que està, al menys de moment, més capacitada per a poder-les portar a terme. Les raons són, realment immediates: Primer, per la seva preparació escolar com a administratiu, contable, etc. i segon pel càrrec que ocupa dins l'empresa, que està generalment, o almenys en algunes ocasions, lligat d'una manera o d'una altra a aquests problemes:

- Control del sistema de primes.
- Control de rendiments, mètodes i cronometratge.
- Control d'obres socials quan hi hagi (economat, allotjaments; butlletí d'empresa, etc.).
- Control de sistemes de col·locació i classificació professional de cada lloc de treball.
- Valoració de llocs de treball.
- Control efectiu de les redaccions del reglament de règim interior, contractes de treball i convenis col·lectius, denunciar implacablement les contradiccions en què cau un i altre cop el capitalisme.
- Control i participació en el règim de sancions i primes.
- Control del moviment i gestió econòmica de l'empresa.
- Control dels seus beneficis i repartiment d'aquests entre els empleats.

ALGUNES FORMES D'ACTUACIÓ ACONSELLABLE

A) Mesures prèvies. Per a la formació d'un nucli inicial de sindicalistes i com a mesures sensibilitzants, resulten especialment interessants, en aquests casos, tota una sèrie d'actes extra-laborals com per exemple:

- Seminaris i conferències.
- Cinefòrums.
- Prèstecs de llibres (biblioteca).
- Comentaris sobre diverses classes de propaganda.

A grans trets, tots aquests actes extra-laborals han de tenir cap a dos objectius bàsics:

1er.) Promoció humana de l'individu, sensibilitzants general i preparació sindicalista.

2n.) Creació d'un esperit d'equip dintre l'empresa, i conscienciació que hom pertany objectivament a la classe obrera, la qual cosa implica, així mateix, l'acceptació, com a objectius propis, els objectius històrics de la classe obrera. Així té una importància especial per a evitar que les possibles millores obtingudes pels administratius dintre l'empresa els separin cada vegada més dels treballadors dels tallers de la mateixa empresa. Necessitat vital de participació amb una solidaritat activa amb els problemes dels treballadors dels tallers.

B) Tàctiques d'actuació concretes

- a) Formes organitzatives.
- b) Repartiment de les responsabilitats.
- c) Plantejament de les accions.

a) Formes organitzatives. És recomanable, especialment, en aquests casos, que siguin evitades les reunions massa sovintejades a hores intempestives, que generalment acaben cansant els nostres companys. És preferible que per a coses concretes fàcils de decidir, siguin resoltes DINTRE l'empresa durant les hores de treball, parlant breument amb els diferents militants que després hauran de transmetre l'assumpte concret a d'altres, i així successivament, o bé realitzant reunions breus abans o després de la jornada laboral en els locals mateixos de l'empresa o en algun bar proper. Per altra banda, per a problemes de fons o d'altres que per diverses conceptes poguessin resultar delicats, caldria tendir a fer reunions àmplies amb temps suficient i, si és possible, molt ordenades. Sempre és aconsellable:

1r.) Que sigui repartit, amb prou temps, l'ordre del dia.

2n.) Que sigui elegit un ordenador per a les reunions.

Quan sigui possible, caldrà procurar la formació d'una comissió d'empresa formada per homes representatius de les diverses seccions. En d'altres casos, potser serien aquests els encarregats d'anar solucionant els problemes que tinguessin un caràcter mecànic. Un cop la comissió hagi elaborat bé una acció, cal procurar també que els darrers debats sobre ella siguin fets en ASSEMBLEES DE TOTS ELS TREBALLADORS de l'empresa, o bé de TOTS O LA MAJORIA DELS TREBALLADORS AFECTATS PER L'ACCIÓ. Per a això, naturalment, hauran d'ésser considerats amb cura aspectes com la forma de convocar-les, el lloc (que cal procurar que sigui proper al lloc de treball o en el mateix lloc de treball), l'hora, el dia, etc.

b) Repartiment de responsabilitats. No insistirem, ara en la importància que té un repartiment escaient de les responsabilitats, tant pel que fa a la formació d'un esperit militant entre els components de la Comissió Obrera, com pel que fa a la consolidació d'aquella; els càrrecs més destacables, en aquests casos, podrien ésser:

- Propaganda.
- Biblioteca.
- Caixa.
- Recollida de notícies obreres (a través de diaris legals i extra-legals).
- Secretariat (aixecament d'actes de les reunions i repartiment dels ordres del dia amb anticipació).
- Representacions (per tal de posar-se en contacte amb altres empreses).

c) Plantejament de l'acció. Sense insistir massa en aquells factors d'importància general, com per exemple:

1r.) Necessitat de lligar el problema que sigui amb d'altres de generals de la classe obrera.

2n.) Considerar la possibilitat que a certes reunions importants hi acudeixin homes dels tallers o d'altres seccions de l'empresa no específicament administratives.

3er.) Considerar en principi l'interès de fer servir mitjans d'acció sindical suaus, però massius, com serien cartes signades per tots els treballadors, etc. Plantejament, en qualsevol cas, l'acció de manera ben comprensible per tal d'evitar de totes passades els errors d'interpretació o la desconfiança espontània.

4t.) No oblidar la possibilitat que calgui arribar a emprar els mitjans de lluita clàssics de la classe obrera (vagues, plantaments, treball lent, etc.) tot havent de preparar-se amb cura davant aquesta possibilitat.

Abans de cloure aquest article, volem assenyalar l'interès que, sovint, presenta el fet de lligar el treballador administratiu amb la lluita obrera als barris, tot considerant d'una banda el caràcter inestable que sovint presenta llur lloc de treball, i d'altra la possibilitat que, numèricament el grup administratiu resulti poc important i deslliurat de la resta de la plantilla per diversos motius (locals diferents, etc.). En principi, és convenient que en aquests casos l'individu concret sigui posat en contacte amb

algun grup que funciona al seu barri o a la vora. Amb tot, en números successius del present butlletí podrem tractar també el problema de l'actació de les Comissions Obreres dels barris.

PER UN SALARI MINIM DE 350 PTES. DIARIES, AMB ESCALA MOBIL.

PER UNES CONDICIONS HUMANES DE VIDA I DE TREBALL.

PER UN SINDICAT OBRER DE CLASSE, UNITARI I DEMOCRATIC.

¡UNEIX-TE ALS TEUS COMPANYS OBRERS!

¡¡UNEIX-TE A LES COMISSIONS OBRERES!!

NOTICIES

NOTICIES

NOTICIES

El dia 12 d'octubre, a la 1,30 del migdia, 80 companys de les COJ (Comissions Obreres Juvenils) de Barcelona, es manifestaren al carrer d'Alfons el Magnànim (barri del Besòs) amb 7 pancartes i 3 banderes roges. Durant deu minuts es passejaren pel barri amb les pancartes, a les quals hi havia escrit; ABAJO EL CAPITALISMO, SINDICATO OBRERO, DESPIDOS NO, BASES YANQUIS NO, ABAJO LA REPRESION, TRABAJADOR UNETE A CO Y A LAS COJ. De les banderes roges, dues tenien pal i l'altra era duta per diversos companys. Agafats del braç, cridaren i repartiren 5000 octavilles que deixaren blanc el terra del carrer.

Quan aparegué la policia els manifestants ja no hi eren. Només trobaren algunes octavilles per terra, els infants que jugaven amb les pancartes i la gent del barri que s'havia adonat de com calia respondre a la repressió i als tribunals militars: actuant amb més consciència i amb més organització.

El mateix dia i a la mateixa hora, 100 companys de les COJ del Vallès es manifestaren de primer a la Rambla i després a Can Anglada. A més, assaltaren una caserna de la policia, trencaren els vidres i tallaren els fils del telèfon.

Un altre dia direm qui són, aquests companys de les COJ que no s'espanten davant la repressió dels capitalistes.

COMPANY: UNEIX-TE A COJ, L'ORGANITZACIÓ DE LA JOVENTUT TREBALLADORA!

LLEGEIX LA PREMSA OBRERA LLEGEIX LA PREMSA OBRERA

Des que vam publicar el nº 1 del nostre butlletí han aparegut, a Barcelona:

- METAL, nms. 2, 3, i 4, butlletí de les Comissions Obreres del Metall.
- Butlletí de les COJ de la Trinitat, Torre Baró i Verdum, nº 1.
- Butlletí de la COJ general de Barcelona, nms. 1 i 2, i de les COJ del Vallès, nº 1.
- Han aparegut els butlletins d'Assegurances, nº 2, i el de la Construcció, nº 4.
- Ha sortit, també MINI-TELE, butlletí de les Comissions Obreres de la Telefònica.
- La Comissió Obrera de la Maquinista Terrestre i Marítima ha publicat el nº 8 del seu butlletí. La del barri del Besòs, el nº 1.

TINDREM UNA VERITABLE PREMSA OBRERA QUAN CADA EMPRESA PUBLICARA EL SEU BUTLLETÍ.

Això vol dir dues coses:

Una de dolenta: que hem trigat massa temps a publicar el segon número del nostre butlletí.

Una de bona: que la premsa obrera es desenvolupa.

COMPANYS: AQUESTA ES LA NOSTRA PREMSA.

QUAN L'HAURAS LLEGIDA, PASSA-LA I DISCUTEIX-LA.

UNA DESCONGELACIÓ CONGELADA: EL 5,9 PER CENT

El 14 de gener passat fou decretada una nova congelació de salaris. Aquesta nova congelació és, emmascarada darrera un augment del 5,9 per cent com a màxim per a l'any que ve. De manera que no hi haurà augments a mesura que pujarà la producció i el cost de la vida, sinó que, per decret, el límit màxim de qualsevol augment salarial serà solament del 5,9 per cent.

Com ja sabem, el 28 de novembre del 1967 ens congelaren els salaris. Tots els convenis pactats des del 1er de gener del 1967 que no havien estat fets efectius, quedaren en suspens. Des del 1er de gener del 1967 fins ara, ha augmentat el cost de la vida i també ha augmentat la producció. Però els salaris han estat bloquejats. A Arts Gràfiques teníem aprovat un augment del 5 per cent, i pendeix, a més, les elevacions als coeficients per a cada categoria professional.

En dos anys, suposem que ningú no negarà que ha augmentat el cost de la vida i la producció. Si els salaris han restat pràcticament i legalment congelats, també suposem que a ningú no se li acudirà de dir que els salaris són culpables de l'augment dels preus. Per si quedava algun dubte, ara queda ben clar.

L'augment del 5,9 per cent "concedit" ara, representa molt poca cosa al costat de l'augment de la productivitat que, tan solament des del gener fins a l'abril del 1968 ha estat del 6,2 per cent. Si en quatre mesos ha estat així, suposem que en dos anys deu haver estat molt més gran. I, ho repetim, ha augmentat el cost de la vida. Qui s'ha beneficiat de tot això mentre els nostres salaris eren congelats? No cal respondre perquè la resposta la sabem tots. L'augment de la productivitat ha beneficiat només les empreses; i l'augment del cost de la vida ha perjudicat, sobretot, els treballadors.

Però encara hi ha més. El 5,9 per cent "concedit" ara, no serà aplicat fins al 1er de gener del 1969; és a dir, que la congelació haurà estat, pràcticament, de dos anys justos i no pas d'un any com digueren al començament. Però, més encara. L'augment no serà pas exactament del 5,9 per cent perquè cal descomptar el 14 per cent de l'impost que pesa sobre el treball, amb la qual cosa el 5,9 per cent resta per sota del 5,1 per cent.

Això vol dir que el 1969, a Arts Gràfiques, comenarem a cobrar el que havia estat aprovat per al 1967, però amb la prohibició expressa d'augment més grans fins al 1970. De tal manera que, si havíem de cobrar això des del 1967, podem dir que la congelació ens durarà tres anys. I, mentrestant, la producció seguirà augmentant, i també el cost de la vida. Tot i que això de l'augment de la producció bé valdria la pena que ens ho penséssim una mica, oi?

Davant aquesta situació i veient el desèmpar en què ens té el Sindicat Vertical que, davant aquesta situació s'ha limitat a protestar de paraula i amb declaracions a la premsa que no han anat a parar enlloc, com sempre, només resta TRENCAR EL BLOQUEIG DELS SALARIS amb les formes tradicionals de la classe obrera: UNITAT de tots els treballadors a cada empresa i al ram corresponent; plantejar decididament les nostres necessitats a la patronal i, si s'hi neguen, actuar resoltament tal com tots sabem que podem i que, si ens ho proposem, hem de fer.

Per a Arts Gràfiques, les reivindicacions MINIMES haurien d'ésser:

1. Integrar el salari base i el plus d'activitat, tot fent amb la suma el salari base del ram.
2. Setmana laboral de 44 hores i 28 dies de vacances amb el jornal real íntegre.
3. Dues pagues a raó de 28 dies de salari real cadascuna.
4. El 10 per cent dels beneficis sobre el salari real.
5. Calendari laboral a establir d'acord amb els treballadors.
6. Simplificació de les categories i major unificació de salaris.
7. Salari real global mai inferior a les 350 ptes. diàries. Escala mòbil.
8. Control de tot el pactat per una comissió d'obriers elegits lliurement a cada empresa.

LES PRIMES UNA ESCLAVITUD DINTRE UNA ALTRA

En les condicions de treball imperants avui dia en el si de l'Estat Espanyol, treballar és ja per això mateix un sofriment. I si encara hi afegim treballar a preu fet, el que un obrer a de suportar és inaguantable.

A la immensa majoria d'empreses on hi ha emplantat aquest sistema regeixen un mòdul de producció inhumans: inhumans ja de base, però que en, contreure'n més i més els mínims (a mesura que l'obrer s'esforça a aconseguir d'aquesta manera unes quantes pessetes complementàries amb les quals poden engrossir el seu salari insuficient) arriba un moment que, fins i tot sense aquest al·licient, haurà de seguir la marxa d'una màquina.

Així, doncs, sense adonar-se a penes, d'una manera lenta, i esperonat per la necessitat, col·labora amb l'empresa en allò que aquesta es proposa: tenir-lo tot el dia treballant com un autòmat, sense parar, anul·lant-li la capacitat de pensar en les injustícies, i pel mateix sou que caldria pagar-li per una producció normal, de persona.

Tot aquest engranatge és la conseqüència de les estructures capitalistes de la societat anomenada de consum, etc., per la qual cosa el problema no és fàcil de solucionar: hi haurà feina a aconseguir-ho; ara bé, en treure'l a la palestra en aquest article i en aquest butlletí de la COAG, ens guia la intenció d'insistir que cal començar a nivell d'empresa la cadena de "desprimació", "antiprima", almenys en allò que té de més denigrant: la labor d'anul·lació de l'individu, d'obstacle entre la unió que hauria d'existir en la massa treballadora; perquè si és una arma amablement capitalista per la seva idea, nosaltres la podem convertir en una altra de dos talls.

Començant per Arts Gràfiques, és cosa sabuda el caràcter revolucionari que ha distingit sempre les anteriors generacions de la nostra família de tipògrafs, el qual caràcter ve condicionat per les circumstàncies coincidents en aquests companys: sense deixar d'ésser obrers, reuneixen la capacitat de conjuminar en la mateixa obra la intel·ligència, el treball intel·lectual amb el manual, la qual cosa els ha situat sempre en un lloc preponderant de la lluita revolucionària i reivindicativa.

Ara bé, aquest sistema denigrant per a l'explotació humana (és molt significatiu que la idea original sortís d'un yanqui), amb el qual intenten anul·lar la gran potència de la classe obrera, pot molt ben servir de punt d'arrencada per a engegar la gran potència que constituïm. Nosaltres també, treballadors d'Arts Gràfiques, hem de fer-nos aquest plantejament: amb aquest sistema, a més d'ací a poc temps no aconseguirem cap avantatge econòmic, estariem sempre condicionats per aquesta forma de treball, tan brutal i inhumana, però presentada amb tant de refinament.

Aquesta explotació indiscriminada hauria de despertar en tots els nostres companys conscients que treballin en aquestes circumstàncies, el sentiment de la gran injustícia de què són objecte; hauria de fer-los entendre que mai no hem aconseguit res sense el nostre sacrifici i la nostra lluita, i que aquestes dues-centes pessetes, cobrades esporàdicament (quan es cobren), no solament se les han guanyades de sobres amb treball, sinó amb la pèrdua de la nostra tranquil·litat, de la nostra unió, de l'anul·lació de la nostra personalitat.

Amb aquesta nova esclavitud tenim plantejat un grau problema, molt més agut perquè és dissimulat i traïdor, al qual cal fer front amb tots els mitjans de què podem disposar. No hem de renunciar a aquest diner de fet, el necessitem, però hem d'aconseguir que sigui de dret sense aquestes condicions tan aberrants.

MORI EL SISTEMA EXPLOTADOR!

MORI EL CAPITALISME!

LES NOSTRES ÚNIQUES ARMES SÓN L'ORGANITZACIÓ I LA LLUITA

COMPANY UNEIX-TE A LES C.O.

SINDICALISME REVOLUCIONARI

(El pensament de Georges Sorel)

Fora il·lusori de pretendre d'exposar, sumàriament i tot, en el breu espai del nostre Butlletí, les tesis sindicalistes de Sorel; però ens ha sembla, en canvi, interessant de recollir, esquemàticament, algunes de les que constituïren les seves preocupacions constants, perquè considerem que poden ser un tema de meditació no gens menyspreable per als qui pretenen de fer de les C.O. la força sindical capaç d'aconseguir per al proletariat del nostre país els drets pels quals clama de fa tant de temps.

Sorel pensa que les condicions que cal complir perquè la classe obrera pugui constituir-se en força organitzada han d'ésser tres:

- 1a. Que el proletariat creï institucions en les quals prescindeixi totalment de gent estranya a la seva classe.
- 2a. Que adquireixi una clara consciència de la seva responsabilitat personal a través d'una formació basada en la pròpia experiència personal.
- 3a. Que totes les seves activitats tinguin per principi i fi la lluita de classes.

Complertes aquestes premisses inicials, un dels errors més grans que el moviment obrer organitzat pot cometre és d'incorrer "en la pretensió d'assolir un ideal situat fora de les possibilitats generals; d'aquesta equivocació neixen 3 greus conseqüències:

- 1a. L'aïllament dels subjectes de l'élite que abandonen el món per a poder guardar el seu ideal en el fons del cor.
- 2a. L'escepticisme de la major part, que es deixa endur pels atzars de les circumstàncies, i
- 3a. La corrupció profunda dels caps, que pretenen que el fi justifica els mitjans i que tot és permès quan es tracta de perseguir un ideal elevat".

La postura adoptada pels sindicats francesos els dies de Maig a França és un exemple claríssim d'aquest sindicalisme fàcilment assimilable pel capitalisme, perquè totes les seves reivindicacions són purament econòmiques.

Un altre perill, i no pas el més petit de tots, que amenaça el sindicalisme és que no es transformi en un sindicalisme purament reivindicatiu, considerant la conquesta d'un salari millor com un fi en ell mateix, perquè aleshores el que hauria de ser la lluita de tots els treballadors per la conquesta dels seus "drets" com a classe, es converteix en una mera pugna per assolir les posicions pròpies dels burgesos.

Aquesta tendència, sempre per desgràcia latent en el moviment obrer, és aprofitada per la burgesia, la qual "cerca el mitjà d'introduir l'esperit del petit burgès en el major nombre d'obriers intel·ligents i actius que poden, perquè saben que és la manera certa de neutralitzar-les".

També, ja aleshores, Sorel assenyalava els comitès mixtos com a "arma poderosa contra les reivindicacions socialistes dels treballadors", la participació en beneficis com "la qui mera més enganyosa que pugui ser imaginada"; i deia dels contractes (convenis col·lectius) que "no són sinó una recepta, i cadascun d'ells només tenen valor en unes circumstàncies determinades".

Una altre dels temps de preocupació en l'obra soreliana, és que el moviment obrer pugui caure sota la direcció messiànica o paternalista dels partits polítics, contra la qual cosa preconitzava com a el necessari i constant perfeccionament de la consciència de classe, desenvolupa en la dinàmica de la lluita sindical, que li permetrà d'assolir l'autonomia: governar-se ell mateix, arribant d'aquesta manera a l'ideal revolucionari realitzat "per a i "per a" la classe treballadora.

No pretenem de dir que l'ideari de Sorel pugui ser la panacea dels nostres mals ni la llum per a iluminar els nostres dubtes, sinó que pretenem de despertar en tots nosaltres el desig de meditar sobre els perills que sotgen el moviment obrer, quan aquest es deixa seduir pels cants de sirena de la societat de consum i ven pel plat de lleties de l'electrodomèstic i el cotxe la possibilitat d'aconseguir un home nou en una societat més justa.

!!!VISCA LA UNITAT DEL MOVIMENT OBRER!!!

COMISSIONS OBRERES D'ARTS GRAFIQUES, Novembre de 1968